

STRÓŻYK JÓZEF (1897-1984)

Urodził się 2 lipca 1897 roku w Krajewicach. Syn Marcina i Rozalii z domu Wojcieszak. W 1918 roku powołany do armii niemieckiej (75. pułk piechoty w Bremie). Od 7 stycznia 1919 roku w gostyńskich oddziałach powstańczych Grupy „Leszno”, później w 6. pułku strzelców wielkopolskich (60. pułku piechoty). Brał udział w zajęciu Miechcina i Janiszewa. Od 9 stycznia 1919 roku na odcinku „Pawłowice” walczył pod Przybinią i Tworzanicami (m.in. podczas odwrotu 11 stycznia 1919 roku). W okresie od 10 lutego do 6 kwietnia 1919 roku odbył kurs sanitarny. Od 30 lipca 1919 roku w rezerwie przez dwa tygodnie w Starym Bojanowie. Następnie na froncie zachodnim (przez trzy miesiące Nowy Dwór k. Zbąszynia, w rezerwie Boruja, powiat Nowy Tomyśl) i pod Bydgoszczą (Sielec, powiat Żnin).

W styczniu 1920 roku zajmował Bydgoszcz i dalej Osielsko i Koronowo. 19 marca 1920 roku z Bydgoszczy wyjechał na front ukraiński w rejon: Brody, Radziwiłłów, Sławuta, Szepetówka. Brał udział w ofensywie na Kijów. W Zielone Świątki 1920 roku przewieziony pod Mińsk na Białorusi. Uczestnik walk odwrotowych znad Berezyny i w bitwie warszawskiej. W końcu sierpnia 1920 roku, w czasie bitwy pod Kolnem, stracił kontakt ze swoim oddziałem i dołączył do 1. pułku piechoty legionów. Odesłany do Warszawy, później do Ostrowa. Do kwietnia 1920 roku przebywał w Strzałkowie, później znów w Ostrowie, gdzie zachorował na malarię. 10 sierpnia 1921 roku przeniesiony do rezerwy. Stopień wojskowy szeregowiec. Wrócił do Krajewic. Jego rodzice mieszkali wtedy na folwarku Kopanie). Pracował jako robotnik w majątku Mielżyńskich. Od 1941 był zarządcą folwarku proboszczowskiego. Od 1946 roku na gospodarstwie rolnym w Belęcinie Nowym. Później zamieszkał w Lesznie. Pracował w Zakładach Cukierniczych „Rywał”. Od 1958 roku członek ZBoWiD. Zmarł w Lesznie 20 października 1984 roku. Pochowany w kwaterach powstańczych na cmentarzu w Lesznie.

14 września 1921 roku ożenił się z Marianną Nowaczyk z Pawłowic i zamieszkał w Pawłowicach. Z nią miał dzieci: Helenę, Cecylię (1925), Mariannę (1927), Józefa (1932) i Teresę (1933). Po śmierci pierwszej żony ożenił się powtórnie w 1935 roku z Józefą Rybińską z Pawłowic. Z drugą żoną rozwiódł się w 1965 roku.

Odznaczony: Medalem Niepodległości (1933), Wielkopolskim Krzyżem Powstańczym (1958), Orderem Odrodzenia Polski (1972).